

μερικαὶ δὲν εἶναι μεγαλείτεραι ἀπὸ στρουθίων, ἐνῶ ἄλλαι ἔχουν ὕψος τριῶν καὶ ἡμίσεως ποδῶν. Ἡ ἐνώπιόν σας γλαυὲ ὁνομάζεται ὠτοφόρος, ὥς ἐκ τῶν πτερῶν τῆς κεφαλῆς της, τὰ ὅποια εἶναι διευθετημένα κατὰ τὰ πλάγια ἐν εἰδῇ ὧτων.

“Ὅστις μὲ ἀγαπᾷ ὡς μὲ ἀκολουθήσῃ.

Ἀξιωμακτόνοι λῆξεις! Οἱ λόγοι οὗτοι ἐλέχθησαν ἐν μέσῳ τῆς βροντῆς καὶ κλαγγῆς τῶν ὅπλων, ὑπὸ φωνῆς ἡχηρᾶς, ἀντηχησάσης καθαρά ὑπεράνω τοῦ θορύβου τῆς μάχης. Ὁ νέος ὅστις τὰς εἶπε δὲν ἐφαίνετο περισσότερο ἢ παιδάριον κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἀλλ’ εἶχε ὅλην τὴν δεξιότητα ἐμπείρου πολεμιστοῦ.

“Ὅστις μὲ ἀγαπᾷ ὡς μὲ ἀκολουθήσῃ.” Τόσον μόνον εἶπε καὶ ὤρμησε πρὸς τὰ τεῖχη τῆς πολιορκουμένης Ραβέννης, θὰ ἦσαν ὅμως πολλοὶ οἱ ἀγαπῶντες αὐτὸν διότι μετὰ τὴν ἐφοδὸν τὸ νεκρὸν τοῦ σώματος, αἱματόφυρτον καὶ διαπερασμένον δι’ εἰκοσι δύο πληγῶν, δὲν ἔκειτο μόνον ὑπὸ τὸ τεῖχος ἀλλ’ ἐν τῷ μέσῳ πολλῶν πτωμάτων, ἐκείνων οὕτινες δι’ ἀγάπην τοῦ τὸν εἶχον ἀκολουθήσει εἰς βέβαιον θάνατον.

Καὶ ἄλλος τις εἶπε ποτε περίπου τοὺς αὐτοὺς ἀξιωμακτόνους λόγους: “Ὅστις θέλει νὰ ἔλθῃ ὀπίσω μου ὡς μὲ ἀκολουθῇ.” Ὁ ἀρχηγὸς καὶ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς προσκαλῶν τοὺς ὁπαδοὺς του νὰ πολεμήσωσιν ὑπὸ τὴν σημαίαν του τοὺς ἐχθροὺς τῆς ψυχῆς, νὰ ἀκολουθήσωσιν αὐτὸν μέχρι τέλους τῆς ζωῆς των εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἤνοιξε πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν. Φίλτατοι παῖδες, εἰσθε ὁπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ; Ἐὰν φέριτε τὸ ὄνομα Αὐτοῦ, δύνασθε νὰ μὴ τὴν ἀκολουθήσητε χωρὶς νὰ φανῇτε προδοταὶ καὶ λειποτάκται; Εἰσεύρετε ποῖοι εἶναι οἱ ἐχθροὶ κατὰ τῶν ὁποίων ὁ ἀρχηγὸς σας σᾶς καλεῖ νὰ ἐπιτεθῇτε; καὶ ποῖα ἡ ὁδὸς τὴν ὁποίαν σᾶς προσκαλεῖ νὰ βαδίσητε; Ἰδοὺ ἡ πλήρης κλήσις αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν δύνασθε νὰ εὗρητε εἰς τὸ ἡ κεφ. τοῦ κατὰ Μάρκον Εὐαγγελίου, ἐδαφ. 34 καὶ ἐφεξῆς. “Ἐάν τις θέλῃ νὰ ἔλθῃ ὀπίσω μου, ὡς ἀπαρνηθῇ ἑαυτὸν καὶ ὡς ἀρῇ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ὡς μὲ ἀκολουθῇ.” Καλεῖσθε λοιπὸν νὰ πολεμήσητε τὴν φιλαυτίαν καὶ ἰδιοτελείαν σας, τὰς πονηράς σας κλίσεις καὶ τὸ κοσμικὸν φρόνημα τὸ ὁποῖον ἀπειλεῖ πᾶσαν νεαρὰν ψυχὴν ἅμα εἰσέλθῃ εἰς τὸν ἐνεργὸν βίον· νὰ δεχθῇτε δὲ ἀγογγύστως πᾶν καθῆκον καὶ βάρος, πᾶσαν θλίψιν καὶ δοκιμασίαν, τὴν ὁποίαν σᾶς πέμπει ὁ Θεὸς πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς πίστεώς σας καὶ μόρφωσιν τοῦ χαρακτήρός σας καὶ νὰ ἀκολουθήσητε Αὐτὸν διὰ μέσου τῶν ἐμπαιγμῶν καὶ τῆς ἐναντιώσεως τοῦ κόσμου, μέχρι τέλους τῆς ζωῆς σας.

Ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος ἱππότης. Γαστῶν δὲ Φουᾶ, ἀνεψιὸς τοῦ Λουδοβίκου ἐξ τῆς Γαλλίας, ἔπεσε μετὰ τῶν ὁπαδῶν του πρὸ τοῦ τεύχους τῆς Ραβέννης. ἀλλ’ οἱ ἀκολουθοῦντες τὸν Μέγαν Ἀρχηγὸν Ἰησοῦν Χριστὸν πιστῶς καὶ ἀφοσιωμένως διὰ βίου θὰ εἰσέλθουν μετ’ αὐτοῦ νικηταὶ εἰς τὴν οὐρανίαν πόλιν. Πόσον θαυμάζομεν τὸν ἀτρόμητον νέον καὶ τοὺς συντρόφους του, οὕτινες διὰ τὴν τιμὴν τῶν ὅπλων καὶ διὰ τὸν βασιλεῦτα των ἀντεμετώπισαν βέβαιον θάνατον! καὶ ὅμως εἰς ἕκαστος ἡμῶν δύναται νὰ ἀποκτήσῃ κλέος ἐνδοξώτερον ἐκείνου, ἐὰν δι’ ἀγάπην τοῦ Αὐτρωτοῦ καὶ Κυρίου ἡμῶν πολεμήσωμεν τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως. Εἰς ἕκαστον ἀποτεινόνται οἱ λόγοι τοῦ Σωτήρος, αὐτοὶ ἀπολέσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἐνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου οὗτος θέλει σώσει αὐτήν.

Η ΟΛΙΣΘΗΡΑ ΟΔΟΣ.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον.)

Ὁλόκληρος ἐβδόμας παρῆλθε χωρὶς νὰ ἐλαττωθῇ διόλου ἡ ζωηρότης καὶ εὐθυμία τῆς μικρᾶς ἐξαδέλφης, ἐνῶ ὁ Ἑρρίκος ἐρίνετο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν σκυθρωπότερος καὶ πλέον ἀνήσυχος. Ὅσον ἔβλεπε τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο παιδίον, τόσον ἀθῶον, τόσον εὐτυχές, τόσον ἀμέριμνον, ἐνθυμεῖτο τὴν ἀπωλεσθεῖσάν του εὐτυχίαν, καὶ τὴν εὐτυχίαν, τῆς ὁποίας εἶχε στερήσῃ ἄλλον ἀθῶον πλάσμα, — τὴν γλυκεῖαν Μαρίαν.

Ἄ, ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη δὲν ἐγνώριζε τὴν ἀληθῆ λύπην, οὔτε κἂν ὑποφίαν εἶχε τί ἦτο. Μίαν ἡμέραν μάλιστα, ὅταν ὁ Ἑρρίκος ἀδυνατῶν νὰ συγκρατήσῃ πλέον τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἀνακουφίσῃ τὸν πόνον τῆς καρδίας του, τῆς εἶπεν ὅτι δὲν εἶχε κοιμηθῇ ὅλην τὴν νύκτα, προσήλωσεν ἐπάνω του δύο ὀφθαλμοὺς ὁλοστρογγύλους ἐξ ἀπορίας καὶ ἠρώτησε:

«Καὶ τί σε ἐμπόδιζε νὰ κοιμηθῇς, Ἑρρίκε; Ἐγὼ κοιμοῦμαι πάντοτε καλά.»

“Ἦμην λυπημένος, ἐξαδελφοῦλα· εἶχα στενοχωρίαν.»

«Λυπημένος; στενοχωρίαν; Ἐ, λοιπὸν ἔπρεπε νὰ κάμῃς ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορότερα νὰ κοιμηθῇς, καὶ ὅταν θὰ ἐξύπνας ἡ στενοχωρία σου θὰ εἶχε περάσει.»

“Ἄ! ἐξαδελφοῦλα, ἂν ἐπέρνα ἡ λύπη ὅπως σοῦ φαίνεται...!»

“Ἀλλὰ περνᾷ! σοῦ λέγω ὅτι περνᾷ!» ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη.

Ὁ Ἑρρίκος τότε ἐνόησεν ὅτι ἡ Ἰουλίττα δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν παρηγορήσῃ, ὅχι διότι δὲν τὸν ἠγάπα, ἀλλὰ διότι, εὐτυχῶς δι’ αὐτήν, δὲν ἐγνώριζε τὸν πόνον, ἐκ τοῦ ὁποίου αὐτὸς ἔπασχεν.